

A MONTURIOL.

Veré las inmortales
Colunas do la tierra está fundada ;
Las lindes y señales,
Con que á la mar hinchada
La Providencia tiene aprisionada.
Fray Luis de Leon.

Ja que no puch cuan vingas presentarte
Ni una corona , ni un sol brot de llor ,
Y no mes trobas me es posible enviarte....
Prénne, amich, de ellas mon salut de cor.
Per tú, argullosa avuy la pàtria mia
Al plaher s' entrega , puig te reb tan gran ;
Y ls' brassos t' obra, com la Espanya obria
Al que hi tornaba un altre mon portant.
Com tú, dels regnes vá truecar la porta ,
Ofrint tresors en cambi de un baixell :
Lo nom de boig , y lo menyspréu suporta ,
Y fins dels sabis l' ignorant consell.
No desmayes jamay. ¡Avant y fora !
¡Fé y esperansa ! en ta bandera escriu ;
Pera serne dels ayres la senyora ,
En los cingles te l' áliga son níu.
Axis ton geni colocat domina
La fondaria insondable de la mar ,
Y allà hont ningú ni penetrar atina
Tú, burlant l' element, hi pots baixar.
La reina dels aucells véu argullosa
Los llampechs á sos peus y hi sent los trons ;...
¿Y que es per tú la mar mes horrascosa ,
Si pots restar tranquil en lo seu fons ?
Y com, fagint de la pantera, estaca
Son llit als arbres hont l' Índia s' ajáu ,
En branca de coral com una hamaca
Pera dormir podrás penjar ta náu.
Y allí, com un pastor que se reposa,
Mentre esbrotonan l' herba sos anyells,
Del coral en la branca mes hermosa
Veurás los peixos pasturar com ells.
Tal volta allí, com ignorats creixian
Los arbres seculars americans ,
Veurás lo peix que per islot prenian
De Arabia ls' llegendaris navegants.

Y com volá , cubert de sa armadura,
A combàtrer San Jordi al dragó fort,
Del Ictineo vestit ab la pell dura
Als mónstres de la mar donarás mort.
Y las nàus que s' passejon ufanasas
De la envejosa Albion ferás volar ,
Y si á la entrada del Estret te posas
Tremolará lo roch de Gibraltar.
Rey serás del Océa ! Com un monarca
Que sempre en márbre pot posar son péu,
Al fons de tot per apoyar ta barca
Blanchs paviments lo poliptèr t' hi feu.
Y veurás allí dintre la armonía
Entre regnes distints, reys dels quals som ,
Plantas sensibles, y animals que un dia
Rocas ó plantas los eregué tothom.
Y veurás las montanyas y las lavas,
Que han vomitat los amagats volcanes ,
Las dos corrents termals d' aiguas mes blavas,
Las minas de la sal, las planas grans.
Y podrás recullirnos las petxinas ,
Que contenen de perlas lo tresor,
Com un paláu d' Orient, que sembla en ruinas
Y te dintre ls' joyells de mes valor.
¡Fé y esperansa ! Si Colon per guia
Las estrellas del cel un jorn tingué,
De sers fosforescents, hont no hi vá l' dia,
Deu estelarte un firmament volgué.
Y com de una petxina nacrada,
De sos cabells las perlas gotejant,
La Reina del Amor isqué, y sentada
Fóu dels Deus en lo trono mes brillant ;
Axis també, cuan mixparteixi l' ona
Ta barca salva y plena de tresors ,
T' oferirá ta vila una corona
Y un pedestal, y de sos fills los cors.

Abais, Juny de 1861.

D. Calvet.

Publicada per la Comissió.

FIGUERAS.—Imp. de Jaume Bosch, Palau.—1861.